

"Waarom laat je hem niet los zodat hij kan gaan?" In alle eerlijkheid heb ik geen idee wat me bezielt om dit hardop te zeggen. Die gast zat met zijn vuile handen aan me.

Blijkbaar is Daniel net zo gechoqueerd van mijn vraag, want hij kijkt me vol ongeloof aan. "Praat niet over dingen waar je niets vanaf weet." Met een diepe zucht staat hij op, loopt naar de koelkast en pakt een flesje bier dat hij bijna in één teug leegdrinkt. Ik kijk hoe zijn adamsappel op en neer gaat terwijl hij slikt. Zijn lichaam is enorm gespannen. Met een smak slaat hij de fles op het eiland en begint aan het tweede. Ik heb het gevoel dat ik nu iets moet zeggen of doen, maar ik zit hier domweg naar hem te gapen en weet niet goed hoe ik om moet gaan met dit soort familieproblemen.

"Je moet gaan," zegt hij zonder naar mij te kijken.

"Nee, zo laat ik je niet achter," zeg ik.

"Het was niet optioneel, Ari. Ga weg! Nu!"

Ik sta langzaam op zonder iets te zeggen, maar wanneer ik bijna de hal heb bereikt, draai ik me naar hem toe met gebalde vuisten langs mijn lijf. "Na wat er allemaal gebeurd is, gooi je mij er zomaar uit? Flikker toch een eind op!"

Ik ren naar beneden en de deur uit. De frisse wind is als een klap in mijn van woede verhitte gezicht.

~ Waarom jank je nu weer?

Ik besluit mijn auto achter te laten en een stukje te lopen om mezelf te kalmeren voordat ik richting Lisa ga. Mijn ouders denken vast dat ik al daar ben, ik kan niet te lang rondhangen. Ik moet de laatste dingen nog regelen voor mijn zomerbaantje en mijn kamer. Ik heb nog zo'n vijf maanden om mezelf volledig te installeren voordat het studentenleven begint. Ik loop een klein uurtje rond en als ik enigszins gekalmeerd ben, realiseer ik me dat ik misschien iets te heftig ben uitgevallen tegen Daniel. Dit moet ontzettend moeilijk zijn voor hem. Ik moet teruggaan zodat we normaal afscheid kun-

nen nemen van elkaar. Ik kan niet alles zo achterlaten en ver-
trekken.

Ik haal een paar keer diep adem en loop terug naar zijn huis. De voordeur staat op een kier, ik ben vast vergeten die achter mij dicht te trekken toen ik er zo vandoor rende. Ik loop naar boven en word meteen begroet door het donker en de stilte.

"Daniel?" roep ik vanuit de hal. Niets. "Daniel, ik wil even vijf minuutjes praten voor ik vertrek." Meer stilte.

Ik zie een zacht lichtje branden in de woonkamer, maar ik blijf staan waar ik sta. Ik heb gedaan wat van mij verwacht kan worden. Als hij mans genoeg is, komt hij me onder ogen. Ik ga hem niet smeken.

Ik wacht, maar precies wanneer ik me richting de slaapkamer wil draaien om daar even te kijken, drukt een hand stevig tegen mijn mond van achteren en word ik tegen de muur aan gedrukt. Ik probeer te schreeuwen, maar het gesmoorde geluid is wederom geen succes.

"Geniet jij ook zo van onze ontmoetingen? Dit romantische verhaal zullen we op een dag aan onze kleinkinderen vertellen." Davids schorre, rokerige stem kruipt door mijn oorschelp als ongedierte. Het bezorgt mij kippenvel en jeuk.

Hij duwt zichzelf nog steviger tegen mij aan van achteren en ik voel me compleet beklemd tussen hem en de koude muur.

"Waarom zou je nou terugkomen, nadat je hier veilig weg was? Ik zou bijna denken dat je hiervan geniet?"

Ik probeer met alle macht Daniel te roepen, maar er komt niks zinnigs uit. Hoe werp ik mezelf in een uur tijd in exact dezelfde situatie?

Woest schud ik met mijn hoofd. Ik ben al een keer ontsnapt aan deze idioot, dat lukt me nog wel een keer. Oké, ik had hulp, maar toch. Ik beweeg met alle macht om uit zijn grip te ontsnappen, maar hij draait me razendsnel om en ik word er duizelig van. Voor ik het weet, voel ik een koud, metalen ob-

ject tegen mijn keel. Mijn mond is niet langer bedekt, maar het mes is zo stevig tegen mijn keel aan gedrukt dat ik geen geluid durf te maken. Ik durf niet eens te slikken. Geschrokken kijk ik naar hem, zou hij het echt doen? Wil ik erachter komen?

"Lopen." Zijn stem is kil en hij knikt met zijn hoofd richting de woonkamer. Ik probeer het nog één keer, in de hoop dat hij het niet meent en mij alleen maar probeert bang te maken. Ik schud met mijn hoofd en probeer hem weg te duwen, maar dat maakt hem alleen maar woester. Het puntje van zijn mes breekt door de huid onder mijn kin en mijn gezicht vertrekt van de pijn. Hij richt het bloederige puntje van zijn mes in mijn gezicht en grijpt me stevig bij de keel.

"Nu!" snauwt hij in mijn gezicht. Nu komen de tranen en ik besef dat dit geen grapje is voor hem. Ik ben als de dood voor wat er gaat gebeuren en mijn enige hoop is Daniel. Alweer. Waar is hij eigenlijk? Hij was hier toen ik vertrok. En was David niet geboeid?

Met twee wankele stappen laat ik hem achter mij en richt mij tot de woonkamer. Hij houdt het mes nog altijd stevig tegen mijn keel aan en ik weet niet zo goed hoe ik een volgende stap moet zetten. Dan voel ik iets prikken aan de achterkant van mijn bovenbeen. Even denk ik aan het mes, maar het metaal is nog altijd voelbaar tegen mijn keel. Mijn benen begeven het al vrij snel en de vloer komt ineens dichtbij. Voordat alles zwart wordt, ben ik nog net in staat mijn val te breken met mijn handen zodat ik niet plat op mijn gezicht val.